Z hudebního a uměleckého světa.

První úspěch Chicagčana Aloise Trnky v Praze.

Chicagským Čechům již dobře známý houslista Alois Trnka, žák prof. Čapka, jenž studuje nyní na pražské konservatoři s výborným prospěchem, vystoupil 26. března t. r. poprvé před pražským obecenstvem a hrou svou, jak všechny tamní listy oznamují uchvátil, a široké vrstvy uměleckých kruhů na sebe upozornil.

Národní Listy píší:

Koncert pro mládež, uspořádaný učitelstvem, zastoupeným hudebním odborem výboru pro uměleckou výchovu. Sobotní odpůl dne shromáždilo v "Uranii" dětský svět VII. části, pro kterou byl koncert určen a který také naplnil prostory útulného stanku až do posledního místa. Radostné očekávání bylo čísti z těch tváří i zraků a zjednávalo si posléze i hlasitý průchod. Razem však vše utichlo, jakmile se zdvihla opona a z úst dobré interprétky (žákyně III. tř. měšť.) vylinuly se první verše vzletného proslovu koncertu. Byla to báseň sl. L. Pölzelbauerovy, která vhodně vystihla význam věci vzletnou parafrasí Hálkovy strofy v české písni. A nadšení i zájem vděčných posluchačů stoupal číslo od čísla, když potom následovalo pečlivé zapění "Dudáčka" sborem slečen učitelek, houslová čísla výborně školeného houslisty p. Trnky, umělecký přednes několika z nejkrásnějších našich národních písní sl. Radkiewiczovou a propukl posléze v mohutném, souhlasném zapění písně "Kde domov můj", kterou zajásaly prostory "Uranie" od křesel až na galerie. Byl to opravdový rozpuk mladičkého jara a v něm měly svůj nejkrásnější vděk i ti, kteří mu svojí hřivnou vyšli vstříc, i ti, kteří k těmto cílům obrátili intensivnější práci.

Německý list Abendblatt píše o úspěchu Trnkově:

Včerejší šestý večírek žáků z konservatoře přinesl v celku samé solové přednesy, jež ukázaly se ve výšce pedagogického srozumění, jež se hned nenaskytne. Předně ukázali chovanci p. prof. Ševčíka (violine), H. v. Kaán (klavír) a J. Junek (violincelo), tu bohatost, která zřídka u jiných absolventů se najde. Houslisti, páni Alois Trnka, carmen-fantasie od J. Hubený, Emerich Pillitz Chopins Nocturno a Rondo. Koncert od Paganini, Václav Talich, Bachs Ciaconna, mají vedle moderní vysoké techniky — teplý, kulatý silný ton a hudební mohutnou sílu. Je jistě těžko říci, kdo z těch šťastných mladých mistrů p. Ševčíka nejlepší jest. Schopnost' každého jmenovaného, odolá těm nejsilnějším překážkám, a v tom přece se vznáší absolutní čistota p. Trnky v jeho hře.

— Při ruském koncertu 29. března v Praze pořádaném, jediné instrumentální číslo připadlo naší mladičké a již tak oblíbené virtuosce na housle, slč. Marii Heritesové, jež příjemným svým tonem a technickou bravurou sehrála d'Ambrosiovu "Romanci" a Sarasatovy "Cikánské melodie". Sklidila za své pečlivě připravené výkony mnoho potlesku. Klavírní průvod rozsáhlého programu spočíval na bedrách slč. Madly Nedbalovy, jež zhostila se svého namáhavého úkolu s bedlivostí a vkusem.

— Emanuel Ondříček ukončil během března první polovinu koncertního tournée v Čechách a na Moravě před svátky velikonočními se skvělým úspěchem morálním i hmotným. Poslední koncert konán v Kyjově na Moravě dne 25. března, kde příjezd mladistvého mistra očekával veliký dav obecenstva. Koncert sám měl výsledek všestranně uspokojující. Nádherný věnec vavřínový se slovanskou trikolorou byl Ondříčkovi odměnou. Také virtuos na klavír, Karel Leitner, měl dokonalý úspěch přednesem skladeb Dvořákových a Lisztových. Po koncertě uspořádán přátelský večer, při kterém vřelé zdravice přednesl p. dr. Kozánek a jednatel hudebního spolku p. Ježek.

— Jubileum režiséra Františka Šípka. Dne 2. dubna lidové divadlo "Uranie" v Praze oslavovalo jubileum třicetipětileté umělecké činnosti oblíbeného herce a režiséra Frant. Šípka, který hrál úlohu Pecky v Šamberkově "Jedenáctém přikázání". Šípek, jako tvůrce celé řady typických figur genrových, jako komik rázovitý a jadrný projevoval vždy talent a ducha pravého umělce a získal si velké popularity.. Šípek vystoupil poprvé r. 1868 u společnosti E. Kramuela, rok na to byl angažován ke Švandovi, u něhož vystoupil v "Pražském flamendru" s velkým úspěchem. Ale teprve později u společnosti Pokorného vyklubal se ze Šípka komik. Šimanovský jej učil na milovníka, což ovšem neodpovídalo temperamentu mladého muže. Šípek zpíval často kupléty ve fraškách a operetách a jeho extemporova prostořekost stala se pověstnou. Vtipy Šípkovy, politicky opepřené, posměšky a satyrické nápady, byly obecenstvu k velké kratochvíli, ale slavné úřady se kolou tily a mladého herce marně krotily pokutami a tresty. Nebožtík rada Dedera měl zejména Šípka na mušce a pronásledoval jej jak mohl, i četníkem jej dal dopraviti ke krajskému soudu v Kutné Hoře za to, že v kupletu se zmínil o prodeji korunního statku "Zbirova" pověstnému dobrodruhu a bankrotáři Strousbergovi. Za ten kuplet dostal Šípek 14 dní. Šípek nejvíce pracoval na scénách v Plzni a v předměstských divadlech pražských u Pištěka a Švandy. Deset saison hrál v Brně. Roku 1882 byl povolán k prozatímnímu divadlu v Praze, kde vystoupil jako Pecka v "Jedenáctém přikázání". Po roce dobrovolně opustil Prozatímní divadlo a odešel k Švandovi na Smíchov, kde setrval do r. 1891. Roku 1893 nastoupil se společností Ludvíkovou cestu do Ameriky, odkud se vrátil po šesti měsících. Za výstavy architektů a inženýrů se stal režiserem "Uranie", kde působil později za ředitelství Stukova, po jehož úmrtí byl jmenován artistickým ředitelem.

Pánové Jaroslav Kocian a Boža Umírov, jak známo, uspořádali v neděli 12. dubna večer v Carnegie Hall v New Yorku společný koncert ve prospěch nové lodění ce Prvního Českého Veslařského Klubu. Byl to koncert českých umělců, ve prospěch českého podniku a proto také tvořili Čechové velkou většinu obecenstva, jež dostavilo se do Carnegie Hall, ač neschazelo zde také příslušníků jiných národností.

Koncert byl velkou uměleckou událostí a nadšení přítomného obecenstva neznalo mezí. Ačkoliv laikovi nelze vystihnouti uměleckou velikost' výkonů těchto dvou umělců, přece jen dovede vycítit krásno, jež se mu zde skytá. Avšak krásno to blaží a hřeje laika právě tak, jako odborníka.

Obecenstvo již prvým číslem programu bylo elektrisováno a všeobecné zanícení stupňovalo se pak od čísla k číslu.

Housle páně Kocianovy konaly divy. Vanulo z nich cosi nebesky krásného, sladkého, rozkošného. Posluchač mimovolně zapomínal na prosu všeho pozemského a duší i srdcem dlel v říši kouzla a krásy. Každé jednotlivé číslo hudební odměňováno bylo bouří potlesku a mladý naš umělec nestačil děkovati za nadšené projevy pochvaly. Když pak na konec zahlaholila z těch jeho kouzelných housli česká hymna, snad ani jedno oko nezůstalo nezaroseno. Tolik něhy, tolik sladké touhy snad nikdo na světě nedovede vložit do skladby té. Zde nemluvilo jen Kocianovo umění, zde mluvilo také jeho české srdce a to řeči nejvýmluvnější.

Pan Boža Umírov při nedělním koncertu snad překonal sám sebe. Ku posouzení úspěchu jeho snad stačilo by říci, že byl to triumf vítěze, jenž vyhrál slavnou bitvu. Milý zjev jeho a vyškolený hlas jeho působí úchvatným dojmem. Již po první písni měl pan Umírov, abychom řekli, přítomné ve své moci. Program páně Umírova byl vesměs český. Jedna píseň česká, lepší než druhá. Zastoupeni tu byli nejlepší čeští skladatelové, jako Dvořák, Bendl, Chvála, Novák, Fibich. Vedle toho přednesl pan Umírov celou řadu českých písní národních. Při některých doprovázel se sám na pianě.

Po každé písni následoval bouřlivý potlesk a přednášející musel stále opakovati a přidávati, což činil se zvláštní blahovůlí, oddávaje se s resignací svému osudu. A obecenstvo stále nebylo dosti syto, potlesk stále bouřlivější zazníval odevšad a teprvé, když pan Umírov zapěl "Loučení", pochopilo obecenstvo jemný ten pokyn a počalo se rozcházeti za nejlepší nálady.

Pana Kociana doprovázel na pianě p. Fr. Špindler, pravý to umělec ve svém oboru. Pana Umírova doprovázel na pianě p. Rudolf Průša, našemu obecenstvu všeobecně známý virtuos. Oba akkompanisté zasluhují pochvalné zmínky, neboť i oni značnou měrou přispěli ku zdaru koncertu.

Podotknouti dlužno, že oba umělci obdařeni byli skvostnými kyticemi.

Po koncertu uspořádán byl ku cti umělců Prvním Českým Veslařským Klubem skvostný banket v Národní Budově, k němuž sešla se četná a vybraná společnost. Pánům Kocianovi a Umírovi, kteří jmenováni byli čestnými členy Prvního Českého Veslařského Klubu, odevzdány byly při té příležitosti skvostné diplomy, zhotovené p. Jos. Burianem. Pak rozproudila se pěkná přátelská zábava, při níž proneseny byly četné přípitky na počest vzácných hostů.

Společnost v nejkrásnější náladě setrvala delší dobu pohromadě a když nadešel okamžik loučení, došlo k dojemným projevům. Na obou umělcích bylo patrno, že poukřáli v kruhu svých krajanů a že upřímně těší se z pozornosti, jež byla jim prokázána.

Oba umělci již v nejbližších dnech opustí Ameriku, kde dostalo se jim všeobecného uznání, a doufejme, že v jejich pěkných vzpomínkách na ni v první řadě nacházeti se bude vzpomínka na krajanskou ochotu, s jakou uvítáni byli ve všech česko-amerických osadách.

Clevelandský "Leader" ve svém posudku o lidovém koncertu 5. dubna v Clevelandu pořádaném píše následující: "Čestným hostem tohoto odpoledne byl Jan S. Zámečník, obyvatel tohoto města a člen pittsburgského proslulého orchestru Victora Herberta. Pan Zámečník hrál první housle a doprovázel scherzo, které sám složil a jež bylo posluchačstvem velice příznivě přijato. Když pak vyšel, aby se za ovaci poděkoval, hrál orchestr pochod rovněž jím složený. Pan Zámečník jest znamenitým hudebníkem i skladatelem a napsal již mnohé skvostné skladby pro větší i menší orchestry a pro piano." — V posledním lidovém koncertě vystoupil též s plným zdarem krajan Eduard Vokoun, F. Fisher a F. Hruby. —

Nemohou platit.

Praha, 29. března.

Sanační výbor svatováclavské záložny, která dosud trne mezi životem a smrtí, nemajíc jistoty nepropadne-li konkursu, rozeslal na členy záložny, totiž na ty, kteří z ní mají vypůjčené peníze, rozvrh příspěvků, jež mají býti k uhražení vkladů zaplaceny.

Odpovědi členů záložny na vyzvání, aby složili repartice, jsou velmi žalostné. Ze 1200 odeslaných rekomandovaných přípisů přes 200 jich bylo záložně vráceno. Dopisy nemohly býti doručeny proto, poněvadž adresáti nejsou vůbec k nalezení aneb zemřeli. Ze včerejší pošty je zřejmo, že další členové, jimž se vyzvání postupně posílá, nejsou o nic lepší než ti prvější. Vybíráme z odpovědí členů některé význačnější.

M. F. "Žasnu nad tím, jak mne může někdo za člena považovati, neboť jsem se ze záložny nikdy nic nevypůjčil. Jako majitel vkladní knížky jsem poskytl 2000 K k sanaci. Kdyby každý člen pražský, deset- i vícekráte bohatší kněz než já, sedmistový farář na vsi, tolik učinil, jako já, už mohla býti ostuda odčiněna."

K. K. "Jsem sice členem, ale hrom má tu záložnu zapálit. Prokletá záložna ta už beztoho mně zničila, neboť jak se lidé dověděli, že jsem členem nečesti, která pouze pod ochranou svatého mohla tak dlouho trvat, nikdo mně nic nepůjčí a komu jsem dlužen, tak mě hrdlí, že jsem s celou rodinou v zoufalství. Bůh to naprav!"

J. H. "Platit nemohu, poněvadž mám jen službu a dluhy."

A. P. "Jsem už 14 let výměnkářem, takže nemohu žádnou repartici platit. Uschoval jsem si 80 zl. na pohřeb a teď ještě o ty přijdu."

V. B. "Platit nemohu, poněvadž jsem předlužený."

A. L. "V roce 1900 jsem podíl členský vypověděl, v roce 1901 byl mi vyplacen, jsem tedy úplně vypořádán."

E. H. "Ctěný výbore! Dopis váš, abych zaplatil repartici, musí býti mýlka. Já nikdy členem záložny nebyl. Měl jsem ve sv.-václavské záložně vklad 100 zl., který jsem před 12 lety vybral. To je strašný omyl."

Dr. L. "Zdvořile upozorňuji, že spočívá na omylu vaše mínění, že jsem členem záložny."

V. P. "Nejsem členem záložny. Už před 6 lety jsem vystoupil a podíl jsem dostal zpět."

H. F. "Mandat můj N. už před 3 lety podíl vypověděl a dostal jej nazpět, pozbyl tedy úplně členství."

J. B. "Vybízíte mne, abych do 8 dnů zaplatil repartici, jinak že mne budete žalovat. Prosím, nečekejte 8 dnů, žalujte ihned protože já vyhraju. Jaktěživ jsem členem vaší záložny nebyl!"

J. H. "Michanicemi povedeného ptáka Drozda jsem sice zůstal členem záložny, ale počítat na moje příspěvky nemůžete. Služné mám už od loňska zabaveno!

J. B. "Sděluji slavné záložně, že jsem s ní už 4 léta úplně vyrovnán. Já se mám nyní velmi špatně, o všecko jsem přišel, prosím tedy abych nebyl na dále obtěžován."

J. K. "Platit nemohu, poněvadž nemám hotovosti a nikdo mně nechce půjčit ani krejcaru. Ale přeji výboru, aby jeho nadlidská práce byla odměněna výsledkem, jakého zasluhuje."

A. J. B. "Vypůjčil jsem si ze záložny 400 zl. a když jsem hned neplatil, podali na mne tři žaloby najednou. Prosil jsem je, že mně povolili měsíční splátky po 25 zl. a tuto splátku jsem jednou nemohl zaplatit, poněvadž moje chot' těžce onemocněla očním neduhem. Dnes jest již úplně slepá. Výbor záložny jednal tak hlupě, že exekucemi způsobil mi 200 zl. útrat. Dnes nemám ničeho, jen slepou ženu!"

A v podobném tonu jde to neustále. Jen velmi nepatrné procento adresátů přiznává se ke členství a slibuje zaplatit — až bude mít čím. Do kanceláře sanačního sdružení členů včera přišel občan J. Č. z L., v přítomnosti četných osob vyzvaní k repartici roztrhal, učinil pak neutěšené vyzvání a odešel.

Jiný vyzvaný se bránil "Já už před 12 lety zapadil!" — "Ale členem záložny jste!" zněla odpověď. — "Tak tedy, kde mám ten užitek z podílu? Nechte si ho na sanaci a dejte mi se vším pokoj!" Prásknul dveřmi a odešel.

Zprávy z Čech.

* Šestnáct let v podezření z vraždy rodičů. Ve Velké Opuě zemřel v neděli 26. března rolník Jan Mitzinger, na němž plných šestnáct let až do jeho smrti lpělo strašné podezření z vraždy vlastních rodičů. Krvavá událost, která rozrušila na dlouhý čas obyvatelstvo Velké Oupy u příležitosti úmrtí Mitzingera oživla znovu v paměti lidu a všechny její podrobnosti znovu vypravovány. I skon Jana Mitzingra, jenž byl náhlým, uváděn v pověrečnosti lidu za trest, který zvláštní náhodou stihl Mitzingra ve výroční den vraždy. Ovšem možno za to míti, že i Mitzinger vzpomněl si na osudné výročí a snad z rozčilení nad vzpomínkou tou a zcela možným, strašlivě křivým podezřením uštván, v poměrně mladém ještě věku raněn byl mrtvicí. Mitzinger šel navštívit v neděli svoji provdanou dceru do Malé Oupy a cítil se zcela zdráv. Z Malé Oupy však do Velké Oupy již nedošel. Náhodou ubíral se v noci cestou z Malé Oupy do Velké Oupy nějaký člověk, jenž uslyšev v příkopě u silnice sténání, uděšen přiběhl do vesnice a tam sdělil příčinu svého vyděšení, načež vydalo se na udané místo několik občanů, kteří Mitzingra našli těžce oddychujícího a v bezvědomí. Živého jej však domů nedonesli, neboť mezi cestou zemřel. Jak podotknuto, úmrtím jeho zakončil život zhořčený nejtěžším podezřením nedokázané ohavné viny. Před šestnácti právě lety vyděšeni byli obyvatelé Velké Oupy strašlivou vraždou, která spáchána byla na zámožných manželích Mitzingrových. Starý Mitzinger znám byl v celém okolí jako lichvář, který půjčoval na vysoký úrok; měl proto také značné množství nepřátel. Vědělo se o něm, že mívá doma větší zásoby peněz pro své obchody a okolnost tato přispěla k tomu, že vedle vraždy z pomsty, jednalo se zde i o loupež. Vražda spáchána byla vn oci dne 30. března a když z rána přišli do stavení lidé, objevil se jim příšerný obraz. Starý Mitzinger měl hlavu roztříštěnou sekerou, manželka jeho pak v bezvědomí pouze stěnala. Na podlaze roztrhány byly a dílem spáleny směnky, dlužní úpisy postříkány krví. Peníze a skvosty byly pryč. Následovala dlouhá řada marných výslechů a komisí. Sousedé vyslýcháni, tulácí a cikáni v celém okolí pozavíráni, ale světla do krvavé události nepřišlo. Velikou sensaci tehdy způsobilo, když jednoho dne syn zavražděného, Jan Mitzinger, odveden byl do vyšetřovací vazby. Po několikaměsíčním vyšetřování byl však opět propuštěn, po čase opět zatčen a tak se to opakovalo několikráte za sebou. Nebylo mu dokázáno ničeho, ale strašné podezření na něm zůstalo. Hlas lidu, tento nepřesvědčitelný soudce označoval jej jako vraha a proto bylo mu zakoušeti nesčetného příkoří a útrap se všech stran. Předhůzky, narážky a nejen jemu, nýbrž i dětem činěné, ztrpčovaly mu život, takže již kolikráte chtěl prý se zastřeliti, ale vzpamatoval se, že by tím vlastně jen mínění lidu utvrdil. Teprve smrtí byl vysvobozen ze strašného podezření.

* Dvojí krvavé drama žárlivosti ve Vídni odehrálo se 1. dubna. Domovník František Kopecký z Brozan v Čechách, 42letý sluha, zastřelil svou 42letou ženu, proto že byla mu nevěrnou. Přiznala se mu po dlouhém otálení, že v poslední době udržovala nedovolený poměr s 20letým konservatoristou. Kopecký potom strhl se stěny pušku a chtěl ženu zastřeliti. Tato vyskočila z postele, obnažila prsa a zvolala: "Střel!" Kopecký zbraň odložil. To bylo v noci. Ráno o půl 6. hodině vstal a uchopil zbraň opět. 15letá jeho neť Božena zvolala naň: "Strýčku, co to děláš?" Kopecký střelil po své ženě. Šrot vnikl jí do pravého prsu a levé ruky. Vykřiknuvši: "Umírám!" klesla žena do postele a záhy na to skonala. Služka, polekána výstřelem, přiběhla do světnice. Kopecký postavil pušku do kouta a řekl služce, by šla pro policii. Dívka vyběhla na ulici, nemohla však najíti strážnici a vrátila se záhy. Kopecký vzal klobouk, šel tam sám a vylíčil, co se stalo. Byl vzat do vazby a dopraven k trestnímu soudu. Kopecký byl domovníkem u dvou spisovatelek v třídě Karla Ludvíka. — Téhož dne odehrálo se druhé ještě drama, jemuž málem padly tři životy v oběť. Třiačtyřicetiletá dělnice Anna Rouzková, vdova, ze Schönwaldu na Moravě, měla před časem známost s mužem, který se vydával za vdovce a tvrdil, že jmenuje se Antonín Huber, jest strojníkem, rozený v Dürrholzu na Moravě a 46 roků starý. Známost s Rouzkovou byla mu jen záminkou, by vylákal na ni peníze. Konečně přerušila tato poměr s ním a seznámila se s 42letým továrním dělníkem Dostálem z Heralce v Čechách. Dostál slíbil jí, že si ji vezme a usnesli se hospodařit společně. V předměstí Ottakringu najali si byt. Dostál připravoval se ke svatbě. Vše bylo uchystáno a když 31. března přišla dispens, měly se konati oddavky. Avšak Huber se chtěl opět sblížiti s Rouzkovou. Poslal pro ni posla, žádat za rozmluvu na ulici. Táž odmítla. Dostál však, který náhodou byl přítomen, chtěl věci učiniti jednou pro vždy konec. Vida, že skutečně stojí Huber na ulici, chtěl ho náležitě odbýti. Požádal 20letého konduktora Angra, by ho provodil. Dostihnuv Hubera, vytýkal mu jeho chování. Huber odvětil rozechvěně a po krátké hádce vytáhl nabitý revolver. Když oba mužové spatřili zbraň, dali se na útěk. Huber po nich čtyřikráte vystřelil. Tři kule minuly se cíle, čtvrtá zasáhla Angra do pravého stehna. Huber potom vystřelil pátou ránu na sebe. Roztříštil si dolní čelist. Oba těžce zranění dopraveni do nemocnice Štěpánčiny.

* Strašidlo na hřbitově. V obci Bítozevsi u Žatce je kostelíček s věží nízkou právě uprostřed vesnice a kolkolem kostelíčka jest hřbitov. Dobře se dosud živí s mrtvými svými tam snášeli. Jak se ráno probudí, hledí svými okny na hřbitůvek, jenž pro ně nemá pranic příšerného a nebojí se ani nočních stínů, když v pozdních hodinách se berou kolem z hospody. Avšak před několika týdny začalo se o tom povídat, že na hřbitově straší. Černá tajemná ženská postava jako příšerný stín bloudívala noc co noc mezi hroby, a kdykoliv se někdo ze živých smrtelníků objevil, náhle mizívala jako nerozřešitelná záhada. Smrt z toho mohla míti děvečka hospodáře Herrmanna a také zjevení ducha těžce odstonala. Pak již slavný obecní ouřad musil se vložit do toho a rozestavil po hřbitově obecní strážníky. Z policajtů však zdají se míti respekt i duchové na onom světě: duch se více neobjevil. Hlídka byla tedy klidně odvolána a strašidlo objevovalo se zas. Tu ten viděl kostlivce s dvěma světélky v očních důlcích tu onen ženskou postavu jen tak se vznášející a jiný zase chlapa jako horu, až hrůza člověka pojímala. O tom všem zvěděl četník, kterého pochůzka do vsi přivedla. Neříkal nic, přeskočil hřbitovní zeď a pátral po stopách strašidla. Na místě, kde dělila se pěšinka od cestičky z hrobníkova obydlí, spozoroval stopy bačkor a mužských bot. Vedly jej ku dveřím na kůr a do zvonice, vzal mocně za kliku a závorka mu spadla k nohám. Rozsvítil malou lucerničku a stoupal po schodech. Pod krovem kostelním shledal něco spálených sirek na zemi a pytel naplněný senem. Patrně si na něm často dvě osoby hovívaly, tak byl rozsezen. Jak přišel, četník tajně zas odešel, šibalsky se usmívaje. Druhého dne, jakmile se setmělo, byl v obci zas, ale nesám, s kamarádem a na hřbitov se brali oklikou, aby je nikdo neviděl. V kaloších, aby nedupali, stoupali tiše po schodech a nahoře otevřeli své lucerničky. Ozval se ječivý výkřik a černá ženská postava pádila se schodů — četníkovi do náručí. A se shora ozval se hlas: "Počkej tam s tím ženským strašidlem! Mám tady ještě strašáka!" A dole se sešla obě strašidla. Přivolaní občané seznali v strašáku Frantika hrobníkova a v černé ženě slečnu Anežku G., dceru vážených rodičů. Historie byla krátká: rodiče nepřáli jejich lásce a zakazovali jim schůzky všeliké. Aby nebyli vyrušováni, scházeli se na zvonici, ku které musili chodit přes hřbitov. To byla ta strašidla. Mají z toho mnoho posměchu a ještě budou míti opletačku před soudem.

* Požáry na venkově. Ze Semil se píše: V noci na pátek, 27. bř., nejspíše zlomyslnou rukou založený, vypukl požár v obci Příkří, na silnici ze Semil do Vysokého ležící. Oheň zachvátil nejprvé stodolu hostinského a dřívějšího obecního starosty p. Ant. Skrbka a při prudkém větru plameny rozšířily se na sousední obytné stavení a taneční sál. Při značném nedostatku vody požár úžasně se šířil a zničil celkem 5 domů, přiléhající k nim stodoly a chlévy. Také dům nynějšího starosty obce Ant. Daníčka byl požárem zničen. Při pracích záchranných několik hasičů utrpělo značné popáleniny. Škoda obnáší asi 40.000 korun a je ze dvou třetin hrazena pojištěním. V době, kdy požár povstal, v hostinci Skrbkově konala se schůze čtenářského spolku a v bytě starosty Daníčka byl shromážděn obecní výbor. Pátrání po žháři bylo zavedeno. — Z Domažlic se sděluje: Ve středu dne 25. března o 1/2 6 hodině ranní vypukl v myslivně na Filippsberku oheň a za nedlouho celá myslivna ležela popelem. Oheň vyšel v postranní kolně. Okolní sbory hasičské se sice dostavily k požáru, ale zachrániti krásnou onu villu bylo již nemožno. Pohled na způsobenou škodu jest hrozný. Zásoba obilí, slámy sena a různého nářadí úplně padla plamenům za oběť. Též uboký, věrný stavěcí pes, jenž výbornou službu panu svému konal, jakož i množství drůbeže zahynulo upálením.

* Z ovzduší tkalcovských stávek. Z Oder. Stávkový ruch dělnictva tkalcovského dosud neutuchl, neboť při sobotní výplatě došlo v obou továrnách bratří Gerlichů k opětným a velice povážlivým demonstracím. Následkem toho, že tkalci zastavili práci, jest již po tři týdny továrna téměř v úplné nečinnosti a byli pouze někteří dělníci ponecháni v práci při strojích a k udržování pořádku v zásobárnách. Dělníkům těmto měla býti při poslední sobotní výplatě z rozkazu ředitele továrny strhnuta jistá částka z obvyklé týdenní mzdy. Dělnictvo však peněz nepřijalo a žádalo za řádné vyplacení týdenního výdělku, bez jakéhokoliv zkrácení na mzdě, čemuž bylo ředitelstvím po úradě s majiteli vyhověno, ale dělnictvu byla dána okamžitá výpověď z práce a sice z důvodů, že prý následkem panující stávky tkalcovských dělníků se v továrnách práce úplně zastaví a dělnictvo pro práce nádenické zaměstnávati bylo by pak zbytečno. Ustanovení toto bylo příčinou nových nepokojů a pouličních výstupů. Nevole dělnictva propukla zejména před okny bytu továrního ředitele Muellera, rozeného Prušáka. Když dělnictvo pod okny nenáviděného úředníka hrozivě si počínalo a chystalo se vytlouci mu okna, přikvapilo četnictvo, kterému se po velké námaze podařilo zástupy lidu rozehnati, při čemž bylo několik osob zatčeno. Jeden ze zatčených utrpěl ve vřavě sečnou ránu. Za volání "pryč s Muellerem" rozjitřený lid se rozešel. Mueller, který zavdal příčinu k nespokojenostem dělnictva, vzdal se místa ředitelského a na druhý den odejel z místa i s rodinou. Stávkující tkalci pořádají schůze. Na vyzvání okresního hejtmanství zaslal obecní úřad tomuto telegrafickou podrobnou zprávu o událostech se sběhnuvších. Vyvěšeny byly pak vyhlášky, jimiž se zapovídá večer jakékoliv shromažďování se dělnictva na ulicích. Na místo stávky odejel z Opavy vládní rada pan Jirásek, který má shodu mezi majiteli továren a dělnictvem sprostředkovati a tak další šíření se stávky zameziti.

* Statečností svou zabránil neštěstí. Z Krouny. Před několika dny na večer jeli tři povozníci po silnici ke Krouně. Jak to zde u vozků zvykem, jedou-li s prázdnem, usedli všichni na poslední vůz a koně v předních vozech nechali bez dozoru. Pojednou lekl se kůň předního povozu náležejícího zdejšímu rolníku p. Josefu Svobodovi, něčeho na cestě a splašiv se, uháněl s velkou rychlostí ke vsi. U školy hrálo si několik dětí, které octly se u velikém nebezpečí, že budou splašeným koněm pošlapány. To viděl četnický závodčí pan Alois Janeček z okna četnických kasáren a vyběhnuv rychle na ulici, odstrčil 6leté děvče skoro již z pod kopyt koňských a odhodlaně uchvátiv koně za uzda, snažil se jej zastaviti. Avšak splašené zvíře vleklo ho skoro 20 metrů, tak že jest s podivením, že pan Janeček vyvázl pouze s poraněním na ruce. Po delším namáhání podařilo se mu koně zastaviti a utišiti. Na neopatrného vozku učiněno trestní oznámení.

* Osmnáctiletý mladík — "unaven životem".... Nedávno parodoval jistý list zemdlenost mládeže, která "ve dvaceti letech klesá unavena tíhou života..." Učinil tak slovy, že střed života mládeže sune se čím dále tím více ke kolébce a co nevidět až za ni.... Pak už budou nemluvňata blaseovaná a unavená životem. Sebevraždy mladých omrzelců jsou na denním pořádku, ale většina z nich má aspoň motiv, třeba že nevýslovně pošetilý — nešťastnou lásku. V Opavě však skončil těchto dnů sebevraždou oběšením mladík, jenž jako pohnutku svého činu zaznamenal v dopisu staré matce, které měl býti jedinou podporou — únavu života. Byl to osmnáctiletý praktikant papírnického závodu Hubert Prchlíca, jehož zpromrzel a unavil svět tak, že radši si sáhl na život, aby se vysvobodil z útrap unaveného života. Smutný úkaz!

* Kleslý nadporučík. Byl to démon alkoholu, jenž již před několika roky vysvlékl bývalého nadporučíka Jiřího Mazoura z Heretic na Moravě z lesklé uniformy vojenské. Navrátiv se domů k své matce, místo aby se vzpamatoval a po chladivé sprše nuceného toho "kvítování" zahájil novou éru života, klesal hloub a hloub. Na víno neměl a proto sahal — ke kořalce; tak se z něho stával notorický alkoholik nejhrubšího zrna. Z hostinců byl vyhazován, — protože všude tropil neplechy a nikdo s ním nechtěl si ničeho začínati. Smutný a opovržení hodný svůj život dne 23. března bídně zakončil deliriem. V blouznění udával, že byl ztlučen selskými hochy při muzice. Také dva mladíci vyšetřováni, ale vyšlo na jevo, že nebylo tomu tak. Rány, jež při soudní pitvě na jeho mrtvole byly nalezeny, pocházely od upadnutí v opilosti na kamení. — Opravdu smutný následek ochromené lidské vůle.

* Ohně na venkově. Z Vrbna u Mělníka se oznamuje: Uplynulo sotva čtrnácte dní, kdy posledně zde hořelo, a již opět byla zdejší obec postižena ohněm, vzniklým o půl 10. hodině večerní ve stodole rolníka p. Bartoše. Tento požár, ač podařilo se jej záhy zdolati, hrozil býti velice nebezpečným celé obci a vyvolal veliké rozčilení a obavy, poněvadž právě následujícího dne našli paličský výhružný list, v němž neznámý škůdce sděluje, že co nejdříve opět vypukne v obci oheň. Podobně oznamoval před vypuknutím prvého požáru, a výhružku svoji také splnil. Lidé zde žijí v stálém neklidu a toužebně si přejí, aby zločinný žhář záhy byl dopaden. — Ve čtvrtek 2. dubna odpoledne vypukl v Radeticích, okresu příbramského, v hospodářské usedlosti Jos. Jarolímka oheň, jenž záhy zachvátil celé obytné stavení. Dalšímu šíření se zhoubného živlu učinily přítrž místní dobrovolný hasičský sbor a sbor hasičský ze Stěžova. Pohořelý jest částečně pojištěn. Připomenutí zasluhuje, že obec Radětice jest každoročně ohněm postižena a že dne 25. ledna t. r. vyhořela usedlost rolníka Přibyla.

* Hudební automat při zemětřesení. — Z posledních dnů otřesů země v Kraslici oznamuje se také žertovná historka. Jednoho večera seděli v tamním hostinci v Blouhé ulici hosté, jichž hovorem arci byly otřesy země, jež nemálo v těch dnech obyvatelstvo znepokojovaly. Aby se dostali hosté do lepší nálady, hodil jeden z nich peníz do hudebního automatu, jenž pro obveselení hostů byl v hostinské místnosti. Leč peníz v automatu uvázl, tak že hosté marně čekali na zahrání jednoho čísla. Hosté majíce za to, že automat jest poškozený, nevěnovali mu pozornost a za nedlouho odešli z hostince. Téže noci udál se opět otřes země, načež byl v automatu kdesi uvízlý peníz otřesen, posunut na konečné místo svého dopadu, následkem čehož počal automat hráti. Bylo tedy té noci zemětřesení s průvodem hudby.

* Prohrál na výročním trhu všechny peníze. — Z Nymburka. Před několika dny zašel si Edvard Partl, topič z Poděbrad, na výroční trh do Nymburka, maje s sebou 280 korun na zakoupení krávy. Místo na trh vešel do hostince Erbenova, kde setkal se s několika neznámými muži, k jichž vyzvání se pustil do hry t. zv. "pod škořápky". Hráči byli patrně srozuměni, neboť Partl v malé chvíli prohrál celý obnos 280 k., načež neznámí hráči kvapně z hostince odešli. Po podvodných hráčích, kteří zejména výroční trhy navštěvují, zavedlo četnictvo pátrání.